

; ; ; ;

Μέσα στο πλάνον όρμα, την πλάση την αίωνα,
Ύψώθηκε τó πνεύμα μου και σαν άντós περνάει . .
Κι ώς πάει, πετá χρυσές ματιές και τó σαίτενει ή θείο
Ή ώραία ζωή κι ó θάνατος τó περιτριγυρνάει.

Μά εκείνο πάντ' άτάραχο, χτυπόντας τά φτερά του
Ζωή μαζί και θάνατος δέν παύει νά τηράει,
Μ' ένα γαλήνιο λογισμό πού άστράφτει στή ματιά του
. . . Για ποιάν αίτία ξεκίνησε και γιατί τάχα πάει; . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ !

Ή Μαργαρίτα, άγάπη μου, μικρούλα μου, γλυκερά μου
Άνθισες πάλι καθ' ή γή στολίζεις τρυφερά,
Πώς σε θωρούσε μια φορά χροσόμενη ή ματιά μου,
Και πώς σε βλέπω σήμερα, πονώντás θλιβερά . . .

Με σε ξεχνάω . . Παντοτεινά προβάλλει τάνθησιμά σου
Στό νού μου, μ' όλá τά πουλιά πού επάνω σου πετούν
Τις πεταλούδες πόρχονται στα ώραία πέτάλά σου,
Τις νέες πού ξεφυλλώντας σε, άχ! γιαγάπες σε ρωτούν

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ .

Σ' ένα υπόγειο κάθοιμαι όγρό και σκοτεινό,
Πού επάνωθέ του ύψώνεται πελώριο ένα κολλάτι,
Όλο τó καλοκαίρι είναι κλεισμένο κι άδειανό,
Και τó χυνόπωρο έρχονται οι νοικοκυραίοι ροδάτοι.

Τρεις κόρες με τη μάννα τους, κιαρχίζοιν νά γλεντούν
Με παλληγάκια του σιρμού πής νύχτες τραγουδώντας.
Αυτά, σά φέξει, πέφτουνε, τόν ύπνο νά χαρούν,
Και γώ άπνους για τή δοικιά τραβίω βλαστημώντας.

ΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ό Ψυχάρης για τó γιό του. — Τα έκασόχρονα
του Μπωνιλαιό. — Τα έργα του Μούρ. — Η
«Μοναξιά» του Τουρνιέ.

— Στο φύλλο τής «Βδομαδιάτικης Έπιθεώρησης»
(2 του Άπρίλη), ό Ψυχάρης γράφει τάκόλουθα χα-
ρακτηριστικά λόγια για τή ενότη του Έρνέστον Ψυ-
χάρη», του άξέχαστου ποιητή πού βοήλε τó θάνατο
τις πρώτες μέρες του πολέμου :

«Τό δόγμα του Ρενάν (doctrine renanienne)
λουσμένο από τρυφεράδα και περιτριγυρισμένο από
άγάπη, μεταδόθηκε στον Έρνέστο από τήν πιά άρο-
σιωμένη μητέρα, από μια μητέρα πού τονέ λάτρεινε
και πού τή λάτρεινε, από μια κόρη πού εΐτανε τόσο ά-
πάνω στο μοντέλο του πατέρα της κοιμένη, ώστε, σά
θέλανε νά μάθουνε τί θάλεγε ό Ρενάν στην τάδε ή
τάδε περίσταση, δέν εΐχανε παρά νάκούσουνε κείνη νά
μιλεί. Ό μικρός διδάχτηκε τή λατρεία του προγόνου,
και στο σπίτι και έξω. Άμα μεγάλωσε, όλá σι' αντί-
α του άντηχούσανε για τή δόξα του περιφημου έξηγη-
τή. Όλα τόν παρακινούνε στο νά τόν ακολουθήσει,
νά τονέ μιμηθεί. Όχι ! Τίποτα δέν τόν πείθει. Έχει
ώρα κι αυτός τή συνειδησή του, γιατί . . . κι αυτός ό
λόγος είναι σημαντικός — ή ήθικη συνειδηση του
χριστιανού άναγκάσεται με τή μυστική συνειδηση,
ένεται ένα και τó αυτό. Η ψυχή του νέου άναστατά-
θιστ. Πάει και βρίσκει τόν πνευματικό του, τονέ ρω-
τάει, με κοιμένη φωνή, αν είν' αλήθεια πως αυτός ό
παππούς του είναι κολασμένος. Ό παπάς του άπαντá
πως δέν ξαίρει τίποτα, πως κανένας δέν μπορεί νά
ξαίρει τίποτα. Μέσα στην άβεβαιότητα, ό Έρνέστος

άπαρνείται τόν έαυτό του. Τελευταίο χρέος θνωμοσί-
νης, σημάδι ευσέβειας υπέρτατης, ζητεί νά γίνει πα-
πάς για νά σώσει τόν άπιστο. Γιατί, αυτή τήν ώρα,
είναι σίγουρος πως αυτός βρίσκεται στον ίσιο δρόμο
ξαναπήρε τή χριστιανική του πίστη .

Άς τó παραδεχτούμε ειλικρινά. Έγώ, δέ βρίσκω
άπόδειξη πιά τέλεια. Όφειλούμε, στον Έρνέστο, στον
ίδιο τόν έγγονό του φιλόσοφου, σ' ένα πλάσμα σπάνιας
έξυπνάδας, αυστηρής τιμιότητας, προωρισμένο νά γί-
νει ό πιά στενός μαθητής του δασκάλου, όφειλούμε ν'
άναγνωρίσουμε τή χρεωκοπία του ρενανικού ρασι-
οναλισμού.

Πρόγονοι τής χώρας του Άρβόρ, πρόγονοι από τις
Άδριατικές λιμνοθάλασσες, πρόγονοι τής Πά-
ρος, τής Άλβανίας, τής Χίος, του Φαναριού και του
Γλατά, και σεΐς, προπάντων, πριν άπ' όλα, θρησκευ-
τικές άνάγκες, άκατανίκτης και πλανητικές, πού μοι
φέρατε λοιπόν τó άγιο παιδί μου ; Μάς τó ξαναφέ-
ρατε στην προγονική άνθρωπότητα.

Καταλαβαίνω — γιατί πρέπει νά προσπαθούμε νά
νιώθουμε, αν όχι όλα, πού θάναι πολύ, τουλάχιστο όσο
μπορούμε περισσότερο, — καταλαβαίνω πόσο μερικά
πνεύματα με τή σφραγίδα τής βλακείας, περιόχτηκαν
έξαιτίας αυτήνης τής θρησκευτικής αλλαγής (conver-
sion) άδεν είναι καθόλου άνάγκη νά χροσομερήσουμε
γι' αυτά .

Άς ζητήσουμε καλύτερα νά μάθουμε τί θάλεγε ό
ίδιος ό Ρενάν για τή μεταβολή αυτή του έγγονού του.

Ένας εκκλησιαστικός από τούς πιά έξυπνους πού
μαζί του τó συζήτησα, μοι άπάντησε χαμογελώντας:

— Θα τονέ διασκέδαζε !

Όχι ! έγώ δέν τόπιστεύω καθόλου αυτό. Αλλά

τά λόγια εΐτανε πολύ υπερβολικά, αύστηρη κρίση γιά τὸ Ρενάν.

Εΐμαι παραβέβιος, πὼς θὰ ἐνδιαφερότανε πολὺ, φροδερά. Χωρὶς ἄλλο θὰ σκεφτότανε, θὰ ζέταζε, θὰ ἔκανε ἀτέλειωτες κουβέντες μὲ τὸν ἑγγονό του. Ὁ Ἐρνέστος Ρενάν, κ' ἴσως νὰ μὴν τὸ ξαίρουνε, εΐτανε πολὺ σεμνός. Τὴν ἐποχὴ πού ὅλος ὁ κόσμος βούϊζε ἀπὸ τὸ ἔργο του, ἔμεινε κατὰπληχτος σὰ μοῦ εἶπε μιά μέρα πὼς αὐτό του τὸ ἔργο, κατὰ βάθος, οὔτε γνωρίστηκε, οὔτε νοήθηκε. Τοῦ ὑποστήριξε πὼς εἶχε μορφώσει πνεύματα, πὼς εἶχε ὀπαδούς. Τίποτα, τίποτα δὲν ἤθελε νὰ παραδεχτεῖ. . .»

— Κάτω ἀπὸ ἓνα γελιστὸ οὐρανὸ καὶ μὲ ἕ,τι ἔχου-
νε νὰ δεῖξουνε τὰ γαλλικὰ γράμματα, γίνηκε στῆς 10
τοῦ Ἀπριλῆ μιά ἀπλὴ καὶ συγγραμτικὴ τελετὴ γιά τὰ
ἐκατόχρονα τῆς γέννησης τοῦ Μπωντελαίρ. Ὁ Σύν-
δεσμος τῶν Γάλλων ποιητῶν, μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ
Ἀντρέ Φονταϊνάς, εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὴ δημοτικὴ ἀρ-
χὴ τοῦ Παρισιῦ νὰ αποφασίσει μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἐ-
κατόχρονων τοῦ ποιητῆ τὸ θεμέλιωμα ἀναμνηστικῆς
πλάκας στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Hautefeuille No 15,
ὅπου περὶ του ἔπεφτε τὸ πατρικὸ σπίτι τοῦ Μπωντε-
λαίρ, κομμένο ἔπειτ' ἀπὸ τὴ χάραξη τοῦ βουλευτῆρου
Σαιν - Ζερμαίν. Ἡ πρόταση αὐτὴ, πού γίνηκε μέσο
τοῦ συναδέρφου τους κ. Ριοτόρ, γίνηκε δεχτὴ ἀπὸ τὸ
δημοτικὸ συμβούλιο, κ' εἶσι στὶς 10 τοῦ Ἀπριλῆ, τὸ
πρῶτ, κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα, γίνηκε ἡ γιορτὴ ἀπὸ τὴ
δημοτικὴ ἀρχὴ, Λόγους στὴν τελετὴ θγάλανε οἱ κ. κ.
Λὲ Κορμπειγιέ, πρόεδρος τοῦ δημοτ. συμβουλίου, Ὁ-
τράν νομάρχης τοῦ Σηκουάνα, Ριοτόρ δημοτικὸς σύμ-
βουλος, Ἀντρέ Φονταϊνάς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς πού
ζήτησε τὴν ἀφιέρωση, Λεόντ πρόεδρος τοῦ Συνδέ-
σμου τῶν Γάλλων ποιητῶν, Κάν πρόεδρος τῶν φίλων
τοῦ Βερλαϊν καὶ Μισελὲ πρόεδρος τῶν φίλων τοῦ
Μπωντελαίρ.

— «Ἐνα νέο πού παίρνωμε ἀπὸ τὸ «Γαλάτῃ Ἐρμῆ»:
Ὁ περιφημὸς Ἀγγλὸς ρομαντιστογράφος Γεώργιος
Μεορτε πού ἐξαιτίας δυὸ τελευταίων του ἔργων, τῆς
«Γυναικας μὲ τὴ Μάσκας» καὶ τῆς «Ἐσθῆρ Οὐάτερ»,
εἶχε πολλὰς ἐνόησεις, καθὼς λέει ὁ ἴδιος, ἀποφάσισε
νὰ γίνε ἐκδότης.

Τὰ βιβλία του τυπώνουνται πᾶνω σ' ἔξοχο χαρτί,
μὲ πράξιενους τυπογραφικὸς χαραχτῆρες πού μόνος
του ἀνεκάλεσε πᾶ ὦ σὲ ἀρχαῖο υοντέλο, καὶ δένουν-
ται μὲ δέσιμο μεγάλης ἀξίας. Ὁ ἀριθμὸς τους ὅμοι
εἶναι μικρός.

Σ' ἓνα συνιστῆ τοῦ Daily Mail πὺν τοῖδεψε
τὴν ἐκκληξὴ του γιά τὴν ἀπόφασὴ του αὐτῆ, ὁ Μορτε
τοῦ ξήγησε πὼσα καλά ἔχει αὐτὴ ἡ μέθοδος καὶ τὸν
θεβάζωσε πὼς ἔχει ἀποφασίσει νὰ μὴν τὴν ἀλλάξει.

«Ἔτσι, εἶπε, δὲν ἔχω πᾶ ἐκδότῃ γιά νὰ χολοσκά-
νω καὶ γράφω γιά μόνους ἐκείνους πού ἀγαποῦνε τὴν
καλὴ φιλολογία καὶ ὄχι γιά κείνους πού δὲ νιώθουνε
τίποτα. Τὰ βιβλία μου πουλιοῦνται 2 γουίνες (λίγο
παραπάνω ἀπὸ ἕκατὸ φράγκα) καὶ μείνει πού ἀγα-
ποῦνε τὴ δουλιὰ μου μένουνε κατευχαριστημένοι ἀν τὸ
πετυχαίνου καὶ σ' αὐτὴ τὴν τιμῆ. Τυπῶνω μόνον γιά
τοὺς ἀναγνώστες πού ἐχτιμῶντας με, ἐπιθυμοῦνε νὰ
μαζέψουν τὰ βιβλία μου καὶ ὄχι γιά τοὺς ἀγράμματους

πού ρωτοῦνε, λόγου χάρη, ἀν ἡ «Ἐσθῆρ Οὐάτερ» εἶ-
ναι βιβλίον γιά κορίτσια». Πόσο δίκιο ἔχει μὴ τὴν ἀ-
λήθειαι!

— Ὡς εἶδος ἡμερολόγιου ὁ κ. Πιέρ Τουρνιέ ἔβγα-
λε σὲ βιβλίον ἓνα ὁμορφὸ ποίημα, πού καὶ πού ὁμοιος
μονότονος καὶ κουραστικὸς, κάτω ἀπὸ τὸν τίτλον «Μονα-
ξιά». Ἀρχίζοντας τὴν ἀνάγνωσὴ του, παραστέκει κα-
νεὶς στὴν εὐτυχία τοῦ ποιητῆ, στὴν ποιητικὴ φωλιά
του ποῦ εἰσι σὴνα ἀποικιστικὸν μέρος τῆς πα-
τρίδας του. Βλέπει τὴ γυναίκα του, ὁμορφὴ καὶ γλυ-
κειά, νὰ τὸν περιτριφυρίζει μὲ μιὰν ἀτέλειωτὴ ἀγά-
πη, καὶ ἀνυπομονεῖ καὶ αὐτὸς μαζί τους γιά τὴ γέννηση
ἐνὸς ὁμορφου μωροῦ. Μὰ ἡ κακιά μπόρα χτυπᾷ τὴν
ἀπόμωρη φωλιά, ἀπότομα καὶ καταστρεφτικῶς. Ἡ γυ-
ναίκα πεθαίνει πρὶν γίνε μητέρα καὶ μιά βαρειά θλί-
ψη, πού ἡ μοναξιά τὴν κάνει ἀνυπόφορη, βασιλεύει καὶ
πὺν πρῶτα εἶτανε μόνον εὐτυχία. Ὁ πόλεμος τότες ἀρ-
χινᾷ καὶ ὁ ποιητῆς ζητᾷ σ' αὐτόνε νάβρει τὴν ἀνάπα-
ψη. Μ' ἀπὸ τὴν πρώτη μάχη ἡ τύχη δὲν τοῦ δείχνεται
καὶ καὶ καλὴ. Πληγώνεται, κ' εἶσι ἀδυνατισμένος, ἀ-
φανισμένος, ἀναγκάζεται καὶ πάλι νὰ γυρίσει σὸ μαῦ-
ρο ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψη καὶ σκοτεινιά σπῆτι του. Κι
ὄλ' αὐτὰ γραμμένα ἀπλά καὶ ἀρμονικῶς, σὲ ἀλεξανδρινὸ
στίχο, ἔχει βιαστικὸ μῆτρο, πού χωρίζεται πού καὶ πού
σὲ στροφές ἀπ' ὄχτω ἢ καὶ λιγότερους στίχους, ἀπλοῦς,
γιομάτους ἀγάπη καὶ θλίψη.

Νέες Γαλλικὲς ἐκδόσεις

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. — Ἐρνέστ Ρενάν «Ψυχολογικὴ με-
λέτῃ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ» (ἐκδοσὴ Κονναϊσάνς).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ. — Ἀνρὸ Μπορντὸ «Στὴ χώρα τῶν
ἐρώτων τοῦ Λαμαρτίνου (ἐκδ. Ρεύ, φρ. 12).

ΠΟΙΗΣΗ. — Ζάν Πιέρ Καλὸς : «Γονατιστός»,
(ἐκδοσὴ Πλόν φρ. 7).

POMANTZA. — Ζάν Ρόν «Ντὸν Ζουάν» (ἐκδοσὴ
Σιρέν φρ. 8). — Τριστάν Μπερνάρ «Τὸ σπάταλο παι-
δὶ τοῦ Βενιζέ» (ἐκδοσὴ Φλαμαριόν φ. 7.50).

GRAZIELLA

ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Le Monde Nouveau (Ἀπριλῆς 1921). — Κορ-
μπὸ «Ξαναδιαβάζοντας τὸ Δάντη». — Χίρς «Πάνω
στὸν πάγκο», κωμωδία μονόπραχτῆ. — Ἀσσελέν «Ἡ
Ὀλλανδία καὶ ὁ Ὀλλανδός». — Πῶλ Λουί «Ἡ κρίση
τοῦ παγκόσμιου σοσιαλισμοῦ» κλπ.

La Revue Critique (25 τοῦ Ἀπριλῆ 1921).
Ἀγγλεζῶν «Γιά τὸν Ἀντρέα Σεβριγιόν». — Τιμπων-
τέ «Οἱ δυὸ διαταγές». — Ζουμίν «Ὁ Ναπολέον σὸ
Ἔβλω». — Ἀλμπέρ Φλά «Στροφές». — Βεϊέρ «Θλί-
ψες κ' ἐπίγειες χαρές» κλπ.

Mercure de France (1 τοῦ Μᾶη 1921). Πῶλ
Φυζιέρ «Τὰ μυγιά ὑποβρύχια». — Καρπαντιέ «Ἡ
Βρετανικὴ ποίηση καὶ ὁ Μπωντελαίρ». — Σεβαγιέ «Ἡ
ἀλχημεία καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ναπολέοντα». — Πρα-
τιέλ «Ἡ λεζάντα τῆς Κλεμῆνης Ἰσώρ». — Λεόν-
Πιέρ Κιντ «Ἐρωτικὴ ἀποποίηση». — Ἐπιθεώρηση
τοῦ δεκαπενθήμερου κλπ.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

'Αγαπητέ Νουμά,

"Αν θέλετε δημοσιεύετε το παρακάτω ανέκδοτο, πού τ'άκουσα από κάποιον τουρκομερίτη Έλληνα.

Στην Πόλη, κάποτε, μπήκε σ' ένα... μεγάλο κουρεϊό ένας κινουόργιος πελάτης για να κουρευτεί.

Δέν είτανε καλοφορεμένος και δέν είχε... όψη άριστοζράτη.

Ο κουρέας, μόλις τόν ειδε, άρχισε να τόν κουρευεί γλήγορα γλήγορα, για να τόν ξεφορτωθεί. Σάν τελείωσε το κουρεμα, ο πελάτης τού λέει :

— Τελιώσατε κύλας;

— Μάλιστα τού άπαγιά εκείνος.

Ο πελάτης σηκώθηκε, καί φεύγοντας άφήκε μιá Τουρκική λίρα χρυσή. Ο κουρέας έμεινε κατάπληχτος και δέν πρόφτασε να πει τίποτα σκεδόν, παρά μερικά παρακάλια : «νά μάς προτιμάτε...», στο κατάσταση μάς θά βρίσκετε πάντα περιποίηση. »

"Υστερ' από λίγες μέρες ξαναπήγε πάλι στο ίδιο κουρεϊό για να ξουριστεί. Ο κουρέας πού τόν γνώρισε άμέσως, άρχισε τώρα να τόν περιποιείται, καθώς τού είχε ύποσκηδει.

Έπειδή όμως, με τίς τόσες περιποιήσεις πού τούκανε, άργοϋσε, ο πελάτης, άνυπομονώντας, τού λέει :

— Άκόμα να τελειώσετε;

— Μά πρέπει να σ'α περιποιηθούμε, άπαντά ο κουρέας.

Έπ'α τέλους τελείωσε. Άλλά τώρα ο πελάτης, φεύγοντας, τού άφήκε μιá μόνο δεκάρα. Ο κουρέας έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα.

— Μά, κάνετε λάθος, κύριε, είναι δεκάρα, δέν είναι λίρα.

— Βέβαια, τη βλέπω, άπαντά εκείνος, αλλά τούτη ή δεκάρα είναι για το προχτεσινό σας κούρεμα, κ' ή προχτεσινή ή λίρα για το σημερινό σας ξούρισμα, και έφυγε.

Ο κουρέας μένει, από τότε, μάνοιχτό το στόμα.

Ε. Ν. Π.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ ΓΛΕΝΤΑΚΙΑ

'Αγαπητέ Νουμά,

"Άκουσε να γελάσεις με την καρδιά σου : Την περασμένη δδομάδα ο Γυμνασιάρχης μάς έβαλε να γράμουμε μιá σύνθεση και να παραλληλίσουμε την ανθρώπινη ζωή με το ρέμα του ποταμού· θέμα εύκολο-προσιτάεφτο, δέ λέει κανείς τίποτα γιαυτό. Προχτές λοιπόν, πού λες, είμαστε ύποχρεωμένοι να τού την παρουσιάσουμε· έτσι κ' έγινε. Πρώτα πρώτα διάβασε τής δεσποινίδας. Μιá σύνθεση σέ ξεχαρβάλωτη καθαρέβουσα, άηχη, πλαδαρή, γιομάτη κοινοτυπίες, πού μέσα σέ δάρτη ειδα για πρώτη μου φορά και το άμμητο τνάματα βορβορώδη! Τέλος πάντων.

Ο γυμνασιάρχης η ύ τρέπισε στον ού-πω άρτήνε, τής έδειξε τα λάθια της, μα φά-

νηκε πώς έμεινε φαριστημένος από δάρτη, επειδής είτανε γραμμένη σέ καθαρέβουσα. Έ, βέβαια.

"Υστερα άρπαξε τη σύνθεση μανουί συμπαθητή μου και φίλου μου, δημοτικιστή ως το κόκκαλο, γνωστού στο γυμνασιάρχη για τα δημοτικά του φρονήματα. Μόλις την πήρε στα χέρια του καί ειδε άπάνου - άπάνου «Ποτάμι — άνθρωπος», και στην αρχή : «είτανε ένα όμορφο άπόγιομα...», πρασίωσε άμέσως, κιτρίνισε, γούρλωσε σά γαρίδα τα μάτια του και την έσκισε κομματάκια κομματάκια. Το ίδιο έκανε και μιάν άλλη, επειδής έλαχε να πέσει στα μάτια του ή λέξη «όνειροπόλει», ενώ ήθελε, καθώς μάς δίδαξε ύστερα... ώνειροπόλει ! Έγώ από τα πιανά θρανία τού φώναξα μπράβο και έτσι μούρθε να ν τού χτιπήσω πλαμάκια !

Λαβαίνοντας άφορμή λοιπόν έτσι, ώπλιόθη μέχρις οδόντων και άρχισε να έκτοξεύει τους μύθρους του και τα των άποφωλιών αυτών τεράτων, των μαλλιαρισών !

Πάνου στο φιλιπικό του άκουσα και μερικά μαγαγαριτάκια σωστά πού μ' έκαναν να οπαρταρήσω σιά γέλια.

Είπε δηλαδή, ότι κείνοι πάγαπανε τη δημοτική, πού τη γράφουνε, «δέν έχουνε σπουδάσει στο γυμνάσιο, ούτε στο σχολαρχείο» και πώς όλοι οι μαλλιαροί νοσοῦσι παθολογικώς (!). Φοίξε....

Άφου δέ κάλεσε το φίλο μου στο γραφείο ιδιαιτέρως, εκφράστηκε εμπειρικά μπροστά στους άλλους καθηγητάδες για τους σημερινούς μας λογοτέχνες και χαρακτήρισε τόν Παλαμά τ ρ ε λ ό !....

"Υστερ' άπ' όλα τούτα, άγαπητέ Νουμά, άφίνω το λόγο σέ σενα. Έμεις δέν έχουμε να κάνουμε τίποτα άλλο, παρά να τραθήξουμε τα μαλλιά μας τριχα και να οίχτειρούμε όλους άφτους τους βρονκόλακες για τη δυναητική τους μαλάκα και την επιστημονική τους γύμνια.

Με πολλή αγάπη

"Ένας δημοτικιστής
(Τρίτο Γυμνάσιο Πειραιά)

Στερνόγραφο. — Έπειδή βλέπω πώς βαριέσαι να ψάχνεις για να βρείς καθαρευουσιάνικους σολοικισμούς και να γιομίσεις τής στήλες σου όλάκερες, α θέλεις, γιαυτό σου στέλνω το παρακάτω φρούτο πού το ψόνησα χτες σ' ένα καθαρευουσιάνικο παζάρι :

«Έπί Λουδοβίκου ΙΕ' οι Γάλλοι έγνώρισαν τας νέας ιδέας τας γεννηθείσας εν Άγγλία, άλλ' ύπήρχε μεγάλη άπόσταση μεταξύ τούτων των ιδεών και των εν Γαλλία ΙΣΧΥΟΝΤΩΝ». (Ίστορία Εύρωπαϊκή και Έλληνική. Νικ. Βραχνοῦ, Τετάρτη Γενν. Σελ. 148. Γραμμή 81).

ΦΥΤΟΛΟΓΙΚΟΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΙ

,Αγαπητέ μου Νουμά,

Είς το όραίο μουκέττο των πέντε φυτολογικών σολοικισμών πού μάςψε και μάς πρόσφερε ο κ. Παλλης με το φύλλο τού Νουμά στις 17 τού Άπριλί, ας μου έπιτραπεί να προσθέσω και γώ ένα λουλούδι άκόμα.

Τό μάςψε από την πρώτη σελίδα τού «Ελεύθερου Τύπου» — γνωστό καθαρευουσιάνικο περιόδι. — αλ-

λά δὲ φταίει γιὰ αὐτό (ὅπως θὰ νόμιζε κανεὶς) ὁ κ. Καβαφάκης, γιὰτὶ εἶναι μετάφραση ἀπὸ τὸν 'Ιάκωβο Καντέλ, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὴ Μαγδαληνὴ, νὰ πηγαίνει στὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ, καὶ γράφει πὸς ἡ Μαγδαληνὴ κμέσα στὴν ἀνταύγεια τῆς νύκτας ἔδρασε . . . τοὺς ὑψηλοὺς μ.σχοὺς τῶν κρῖνων, τοὺς ἀγκαθωτοὺς κλώνους τῶν ῥύρων καὶ ἔδρασε χλωμές κ' κ λ α μ ι ε ς ».

Δυστυχῶς ὅμως ὅσο εὐκόλο εἶναι νὰ δρέψουν οἱ ἐραστικὰ Νυχκίσσοις τὸ Μάη, κατὰ τὸν Παράσχο, ἄλλο τόσο εἶναι δύσκολο νὰ ἔδρασε κυκλωμένες ἡ Μαγδαληνὴ στὴν ταφὴ τοῦ Χριστοῦ, γιὰτὶ οἱ κυκλωμένες ἐδῶ ἀνθίζουσι ὡς τὸ Δεκέμβριον ἢ τὸ πολὺ τὸ Γεννάριον, μὲ τὸ κρύο. Τὴν ἀνοιξὴ δὲν ὑπάρχουσι πιά, ἀλλὰ κοιμοῦνται ἡσυχῆς στὴ γῆ γιὰ νὰ φρυγώσουν πάλι τὸν ἄλλο χειμῶνα.

Καὶ στὴν Παλαιστίνῃ ἀσφαλῶς θὰ συμβαίνει τὸ ἴδιο, ἀφοῦ τὸ κλίμα ἐκεῖ δὲν εἶναι ψυχρότερο ἀπὸ ἐδῶ.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὴν τὸ προσέξει ὁ Καντέλ, ἀλλὰ στὸν κ. Καβαφάκη, τὸν πολυμιθῆ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴν τὸ προσέξει, γιὰτὶ στὴν Ἑλλάδι καὶ θράχοι καὶ κάμποι καὶ βουνά εἶναι παντοῦ γεμάτα ἀπὸ τὰ χαριτωμένα αὐτὰ λουλουδάκια, τίς κόκκινες ἢ τριανταφυλλίαι καὶ σπανιότατα χλωμές (ἄσπρες) κυκλωμένες, τίς ὁποῖες μοναχὰ ὁποῖος δὲν ἀγ πᾶει τὴ φύση δὲν ξαίρει. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ κανεὶς νὰ βλέπει, πρέπει καὶ νὰ προσέξει, φαίνεται ὅμως πὸς ἡ ἔλλειψις προσοχῆς σὲ ὅλα, καὶ πρὸ πάντων στὴ φύση, εἶναι γενικὸ ἐλάττωμα τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων.

*Ἀθήνα 1 τοῦ Μάη.

Ἐνα, προσεχτικὸς

ΜΑΣΚΑΡΑΛΗΚΙΑ

Ἀγαπητὲ Νουμά,

Μὴ νομίζετε ἀλήθεια πὸς ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶναι μονάχα λόγια· ἐφαρμόζεται καὶ στὴν πράξη. Ἀπόδειξις ἔχομε πολλές, καὶ πρώτη εἶναι ἡ ἀλλαγὴ κίθε βάρβαρου ὀνόματος πόλης ἢ χωριοῦ. Ἐδῶ ὁ κόσμος ξαίρει τὸ Καραγάτς. νῆτσι τὸ ξαίρει καὶ ὁ τούρκος καὶ ὁ κάθε ξένος. Μὰ ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς θὰν τὸ ξεβγενίσει. Καὶ τὸ βαρβαρικὸ Καραγάτς ἔγινε Ὀρεστιάς ! Κι ὁ κόσμος ἀπορεῖ πὸς ἐνῶ ἀφτὸς πᾶει στὸ Καραγάτς, τοῦ λένε πὸς πᾶει στὴν Ὀρεστιάς ! Ἀκόμα μιὰ βάρβαρη λέξις Κιριτσαγάνε, μιὰ συνοικία, ἔγινε . . . Τριπόταμον ! Οἱ Κιριτσαγιάντες θάπορῆσανε πὸς τὸσον καιρὸ δὲ μπορέσανε νὰ ἰδοῦν τὸ παράξενα αὐτὸ ζῶο . . . πὸς ζεῖ στὴ γειτονιά τους, γιὰτὶ κάποιο ποταμίσιον ζῶο θάναϊ, ἢ μέσα σὲ τρεῖς ποταμούς θὰ θρῖσκονται ;) Ὁ κόσμος ὅμως ἔσκολονθεῖ νὰν τὰ λέει ὅπως τὰ ἔξαιρε, κ' οἱ πολιτισμένοι Ἕλληνες χαίρουσι μέσα τους, πὸς καταφέρνανε τέτοια θάματα, ἀδιάφορο ἂν ἀφτὰ εἶναι μονάχα στὸ χαρτὶ ἀφτὸ τοὺς φτάνει. Τὰ ζητήματα τὰ λύνουσι μοναχοὺς τους καὶ μένουσι φχαριστημένοι γιὰ τοῦτο· ἔξω ἀπὸ τὸ χαρτὶ δὲν τοὺς μέλει τί γίνεται . . .

Δαίς

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Δαί. Φιλίωτ. Καλὸ. Περιμένουμε κάτι καλύτερο. — κ. Υπογ. Β. Σωστὲς καὶ σοφὲς οἱ «ἰδέες δικῆς μου». Μὰ προτιμοῦμε τὸ ἄλλο τὸ καλύτερο πὸς γράφεις ὅτι ἔχεις. — κ. Κ. Δέτ. Θέλουσι καὶ τὰ δύο πολὺ δούλεμα ἀκόμα. Καὶ πρέπει νὰν τὸ δουλέψωσι γιὰτὶ εἶναι κρῖμα νὰ γαθῶντι στίχοι σὰν οἱ αὐτῶνα :

... Κ' εἶταν ὄνειρατα οἱ στιγμῆς
κ' εἶταν οἱ ὄρες ἡμῶν,

κ. Νίλακ. Οἱ στίχοι σὰ νὰ τρικλίζουσι. Γὰν διάβασέ τους σιγαλόφωνα καὶ θὰν τὸ δεῖς καὶ ὁ ἴδιος. — κ. Κ. Μάμ. Καλὰ καὶ θὰ δημοσιευτοῦν. — κ. Γ. Κέφ. Δὲν ἔτρεπε νὰ θυμῶσαι, μὰ νὰ γελᾶσαι καὶ σί, σὰν ἔξυπνο παιδί πὸς εἶσαι. Βέβαια, κατὰ τὴν γράφεις, καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα. Ἴσως γι' αὐτὸ σὲ κρίνομε καὶ ἀδυστηρότερα. Νιάτα καὶ ἀπογοητεψη, εἶναι δύο πράγματα ἀταίριαστα καὶ χαϊρόμαστε πὸς τὸ νιώθεις αὐτὸ καὶ τὸ διατυπώνεις τόσο ὁμορφα στὸ γράμμα σου — κ. Δυσανάρηστο. Οἱ «Ἀγτίδες ἀγάπης» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευτοῦν, ἀφοῦ μᾶς στείλεις πρῶτα τὸ νόμισμα σου καθαρογραμμένο. Τὸ ἄλλο, δὲ μᾶς ἄρεσε. — κ. Δημ. Ἰωαν. Καλοῦσικον μὴ ὄχι ἀκόμα καλὸ. — κ. Ἀγ. Καφ. Οὔτε αὐτὸ. Ἄλλο. — κ. Μάνβεδ. Στείλε τὸ τέταρτον. — κ. Β. Δετ. Καλὸ μὰ περιμένουμε κανένα ἄλλο καλύτερο. — κ. Μαρκ. Σ. Διάβασε καὶ τὸν «Ἕμνον στὴν Ἀθηνᾶ» τοῦ Παλαμά. — κ. Γαφ. Ἀχ. Δὲν εἶναι καὶ τόσο καλὸ — κ. Σπ. Ἐξ. Δὲ μῖς ἐνθουσίασε καὶ τόσο ὁ πρῶτος στίχος :

Σὲ πόθησα σὶν ἔνετρο
τοῦ μαγικοῦ πρωιοῦ...

Τὰ προσωπικὰ γράμματα γὰν τὸν κ. Δ. Π. Ταγκόπουλον παρακαλοῦμε νὰ διευθύνονται στὸ «Poste restante τοῦ ἔξωτερου».

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

τοὺς συντρομητῆς τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἔξωτερου πὸς καθυστεροῦν τὴν συντρομὴν τους, νὰ μᾶς τὴν ἐμβάσουν τὸ γληγορότερον, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦμε στὴ δύσάρεστη θέσιν νὰ πάψουσι νὰ τοὺς στέλνομε τὸ φύλλον.

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & Σ.

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Ἡ "ΝΙΟΤΗ,"

ΜΗΝΙΑΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΔΡ. 15

ΔΙΕΥΗΥΝΣΗ : Ρ. Ρ. — Π Α Τ Ρ Α

ΓΙΑΓΚΩΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διὰ τοὺς κ. κ. Ὀδοντοϊατροὺς

Ὁ Οἶκος «LABARBERA» I. ΚΑΝΔΡΗ & Σία ὁδὸς Σταδίου 3 γνωστοποιεῖ ὅτι ὁ ἐν Λονδίνο οἶκος

CLADIUS ASH & CIE

ἀνέθεσεν αὐτῷ διὰ Συμβολαίου τὴν ἀποκλειστικὴν πώλησιν καὶ ἀντιπροσωπεῖαν τῶν εἰδῶν τοῦ διὰ τὴν Παλαιὰν, Νέαν Ἑλλάδα καὶ Σμύρνην.